

Timpuri noi, chemări noi

Drumul spre Înviere este unul de înnoire: „Iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou” (Is 65,17). Iar înnoirea înseamnă deopotrivă creație și convertire, întrucât „cerurile noi” și „pământul nou” nu cer moartea păcătosului, ci întoarcerea acestuia. La viață! Această dublă chemare la viață, prin creație și convertire, este adresată nemijlocit tuturor ignațienilor din România, iezuiților și colaboratorilor acestora: când Domnul vrea să facă lucruri noi, se gândește și la noi! Iată de ce consacram acest număr de Paști „neofiților” noștri, adică „tinerelor plante” înrădăcinate și crescute în spiritul Pelerinului de la Loyola.

Cum era și firesc, „primăvara în Duh” și-a arătat primii vestitori în Spania, acolo unde Iosif Șandoru, împreună cu alți opt tineri din cinci țări și în fața a peste o mie de credincioși, și-a văzut o parte din vis cu ochii: a fost hirotonit diacon, adică slujitor în Biserică, în Societatea lui Isus și în lume. Să ne rugăm ca nimeni și nimic să nu-i zădărnicească slujirea acestui vis, inspirat de o chemare și întărit de o urmare: a lui Isus purtându-și crucea!

Însă ceea ce permite apariției unei „plante” să se transforme dintr-un eveniment izolat într-un semn de „primăvară” este prezența latentă, dar reală a

celorlalte „semințe”. Iar Semănătorul cel Bun nu a uitat nici „ogorul” nostru, ba dimpotrivă, l-a semănat cu asupra de măsură! În urma celor patru novici aflați la Genova, și mai mulți candidați caută la iezuiți nu atât curiozități istorice cât interpelări actuale pentru propria chemare!

E greu de spus ce a fost la început: interesul candidaților sau ușile deschise ale comunităților noastre, însă acum putem exclama cu uimire că avem și de unele și de altele! Tonul a fost dat la București, acolo unde de câțiva ani s-a redescoperit Legea lui O(h)m în versiune vocațională: cu cât scade rezistența la deschiderea casei Claudianum pentru studenți, cu atât crește intensitatea solicitărilor acestora, nu doar de a ne cunoaște, ci și de a parcurge o bucată din drumul vieții lor alături de noi: iar pentru unii dintre ei, această bucată de drum s-a transformat într-un nou început de viață!

„Experimentul vocațional” de la București, inițiat de pr. Florin Silaghi, s-a arătat a fi în scurtă vreme „contagios”, întrucât acum tinerii au pus „piciorul în prag” și la Cluj, și la Satu-Mare, ba chiar și peste hotare! Și când mă refer la tineri, nu-i am în vedere doar pe candidații stricto sensu la iezuiți, ci pe zecile de studenți și studente din mișcarea Magis, care nu se mulțumesc să caute doar cazare și loc de muncă, ci pur și simplu... Viață! Viața continuă să atragă atunci când Viața continuă să se împărtășească: aceasta este lecția Învierii, la care cei mai receptivi sunt tinerii!

Cristos a Înviat!

Frățește în Domnul,

Pr. Marius Taloș SJ, Superior Regional

... apărarea credinței și promovarea dreptății ...

Săptămâna a V-a

“...sunt adevăruri veșnice. Dar sunt prezentate cu asemenea mijloace psihologice, cu atâta precizie, încât ori părăsești Ordinul, ori te convertești. Dacă eu m-am convertit sau nu, nu știu, dar aceste exerciții mi-au influențat întreaga viață”, spunea Mihai Godo SJ în autobiografia sa.

Nici noi nu știm dacă ne-am convertit sau nu, dar știm că, spre surprinderea noastră și a multor alora, am rămas în Societate. Între noi fie vorba, drumul convertirii este lung și plin de peripeții.

Dacă unei persoane îi este frică, la început, de durata Lunii, îi putem da dreptate; e o perioadă lungă și nu suntem obișnuiți cu ceea ce implică această experiență. Dar dacă este trăită din perspectiva cuvintelor lui Isus: “nu vă îngrijorați pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși”, devine un timp în care înveți să te lași învățat. Având în toate o atitudine de învățăcel: uneori opunând rezistență, alteleori avântându-te cu o încredere nebună, te lași purtat prin experiența păcatului, a iertării, a vieții, a morții și a învierii, ca la final totul să se transforme în iubire. Însă, pentru experimentarea tuturor acestor dinamici se cere interiorizare. Dar e destul de dificil să citești în interior atâta timp cât ochii ți se află la exterior. Iar în timp ce privirea (momentan necondiționată de lentile) avea tendința să-L caute pe Cel Înviat în morminte goale, acesta ni s-a descoperit într-un loc în care nu ne-am fi așteptat niciodată: în noi. Și am văzut cum a fost prezent mereu acolo, trudind ca un erou, încercând să dea sens alegerilor făcute la întâmplare și confirmare celor în care ne-am folosit capul nu doar ca suport pentru bască.

Tehnologia wireless funcționează și în viața spirituală. În toată această perioadă am recepționat semnal puternic de rugăciune de la emițători aflați în diferite părți ale Globului, cărora le suntem recunoscători pentru conexiunea spirituală care s-a creat între noi.

În a V-a săptămână începe partea mai “distractivă”: punerea în practică a maximei Sfântului Ignațiu: “să îl cauți și să îl găsești pe Dumnezeu în tot și în toate”. Trecând la cotidianitatea vieții în noviciat, se pot distinge momente în care zelul căutării lui Dumnezeu atinge cote maxime. Într-un moment mai delicat, îl putem surprinde pe Teofil contemplând “con muchas lágrimas” suferința unei cepe proaspăt tăiate; pe Dumii, dând cu mult patos puncte pentru meditația zilnică a novicilor ouătoare ale comunității; iar pe Ignațiu (care între timp a fost

avansat la rangul de sacristan), din dorința lui arzătoare de “ayudar a las almas”, dublând cantitatea vinului și numărul de ostii necesare pentru celebrarea liturghiei.

Încercând în toate să vă fim pe plac, încheiem aici chiar dacă “sunt multe alte lucruri care, dacă s-ar fi scris cu deamănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.”

Teofil, Alex și Ignațiu (novicii din anul I)

Trimiși la periferii

Se spune că din trăsătura Bisericii de a fi Catolică, adică universală, reiese faptul că este misionară, trimisă la toți oamenii. Dar pentru ca misiunea să se poată realiza este nevoie de persoane care să fie deschise față de nevoile celor săraci în spirit. Așa cum Sfântul Părinte papa Francisc subliniază în mod frecvent ca Biserica să încurajeze atât persoanele consacrate cât și pe laici în a-i însoți pe cei marginalizați și transformați în “deșeuri” ale societății și uneori chiar și ale Bisericii, am fost și noi trimiși să cunoaștem realitățile în care trăiesc aceste persoane excluse din societatea modernă, pentru a-i asista și a încerca să-i înțelegem și să-i ajutăm.

... apărarea credinței și promovarea dreptății ...

Una dintre aceste realități se află în satul Mădăras (SM), unde se află o comunitate de familii de rromi, cu care Asociația Freres România întreprinde activități educative, recreative și de integrare în societate.

În perioada Postului Mare am frecventat zilnic Centrul de zi de la Mădăras, unde copiii rromi vin pentru programul de after-school: educație, divertisment și cultură generală. În primele săptămâni i-am ajutat pe copii la pregătirea serbării de 8 martie - Ziua Mamei. La serbare au fost invitate toate mamele copiilor care au ascultat cu mândrie și emoție cantecele și poeziile dedicate lor. Bucuria copiilor a fost sporită de prezența voluntarilor MAGIS cu care nu se văzuseră de ceva vreme. După serbare copiii s-au bucurat să ne arate talentul lor de "mari dansatori".

Prezența noastră i-a stimulat pe copii să fie mai activi la programul recreativ și sperăm ca tot astfel să crească și interesul lor pentru carte. Stăm cu multă plăcere împreună cu ei, îi ascultăm, le dăm sfaturi, îi încurajăm și ne bucurăm de bucuria lor.

Frecventăm zilnic Parohia Calvaria, unde participăm la Sfânta Liturghie citind lecturile și ministrând, iar sâmbăta ajutam la cateheză. Împreună cu tinerii și copiii din parohie am organizat întâlnirea Tinerilor și Copiilor din parohiile românești din Dieceza de Satu Mare unde, după prezentarea bisericii și o scurtă meditație ghidată, am contemplat Calea Sfintei Cruci în curtea bisericii. După terminarea activităților spirituale, au urmat momentele de socializare și de împărtășire, atât a Cuvântului cât și a sarmalelor. La întâlnire au participat în jur de 200 de persoane, iar buna desfășurare nu ar fi avut loc fără implicarea comunității parohiale.

În fiecare week-end mergem în filialele parohiei, Homorodul de Jos și Sâi, unde îi ajutam pe tineri și pe copii să se pregătească pentru primirea Sfintei Împărtășanii. La început a fost o adevărată aventură să-i adunăm și să comunicăm cu ei. Încercăm din răzputeri să transmitem ceea ce am primit prin simplul fapt că stăm cu ei. Le-a fost foarte greu să se deschidă și să-și împărtășească trăirile în fața unor necunoscuți, pe deasupra și bărboși. Încetul cu încetul se lipesc de ei poruncile, rugăciunile și elementele de bază ale credinței, dar și povestirile din Mica Biblie și din Evangheliile. Nu a fost ușor să lucrăm cu ei deoarece unii sunt analfabeți ca și părinții lor.

Două dintre fetițe, una de 9 și alta de 10 ani vor primi Botezul în ziua de Paști. Pregătirea celor 8 candidați (cu vârste între 8 și 36 de ani) are loc într-o comunitate în care au mai rămas doar câteva familii destul de în vârstă de șvabi catolici, restul comunității, mai tinere, fiind formată din familii de rromi sărace și needucate. Fără acestea, comunitatea s-ar stinge, însă astfel, aceasta a devenit teritoriu de Misiune.

Cu astfel de activități ne menținem tonici și entuziaști, iar cu ajutorul, sprijinul și sfaturile părintelui paroh Iulian Budău reușim să perseverăm în toate.

Ambrozie (novice în anul II) și Eduard (candidat)

Continuitate în diversitate

Au trecut deja două luni de când am ajuns în comunitate. Cum zboară timpul! Așa cum odinioară spiritul sătmărean a fost pus în mișcare de către confrății noștri, la fel și astăzi, sarcina noastră este să-l ținem în viață. Avem istorie aici, iar viitorul este deja pus în mișcare. Momentul prezent, cum spune ultima replică din filmul *Boyhood*, ne ia cu el (*the moment seizes us*). Comunitatea și misiunea ne dau oportunități cruciale să fim activi și prezenți. Mă bucur că reușim să găsim săptămânal o jumătate de zi să ne întâlnim, și chiar să ieșim împreună.

Partea mea în misiunea sătmăreană se concretizează treptat, și se arată promițătoare. În internat elevii și personalul apreciază prezența și îndrumarea umană și spirituală pe care o ofer cu bucurie. La liceu, în acest semestru am șansa să colaborez cu Jani și să ne alternăm în celebrarea liturghiilor și a sacramentului iertării. Liceul ne oferă o paletă nelimitată de activități, atât cu elevii și profesorii, cât și cu părinții și foștii elevi. Chiar dacă lumea școlară instituțională e ceva nou pentru mine, mă bucur mult de acest prilej de muncă și colaborare. În dinamica rapidă și schimbătoare a tinerilor ies la iveală atât darurile, cât și limitele. Încercăm să folosim cât mai bine acest timp împreună ca să dăm continuitate apostolatului în lumea educației.

La sfârșitul săptămânii am posibilitatea să ajut în cele două parohii de la biserica Calvaria. Aici, activitatea mea principală este celebrarea sacramentului spovezii, ore în șir, după nevoie în română, maghiară sau germană. Este ceva deosebit în forța unificatoare a confesionalului. Acolo nu mai

... apărarea credinței și promovarea dreptății ...

contează limba sau etnia, toți suntem iertați de aceleași păcate și reuniți de aceeași iubire eternă a Domnului.

Pr. Géza Pakot SJ

Corespondență din zona Sibiului

Andrei și Cornel, doi candidați la noviciat, sunt voluntari în zona Sibiului, unde în cadrul proiectului Eljah - Inițiativa socială Ruth Zenker și Georg Sporschill SJ, lucrează cu românii săraci din Hosman și Țichindeal. Impresii fragede, suavizând contondența întâlnirii cu mizeria.

Andrei este în comunitatea din Țichindeal, unde „atmosfera poate fi comparată cu Nunta din Cana, deoarece din puținul care este la masă reușesc toți să se sature...” Comunitatea, formată din Pater Sporschill, Doamna Angela (de la Casa Eva, unde stau fetele), un voluntar, trei adolescenți și patru adolescente, fiii satului, l-a adoptat imediat.

Trecând peste dificultățile de adaptare normale pentru orice început, slujește cum poate mai bine: educație de bază în ceea ce privește igiena, ajutorul dat copiilor la lecții, recreație prin jocuri și activități educative precum și ceva muzică cu cei doritori..., toate acestea la Casa Habacuc, unde este centrul social pentru copii, deschis de la 10 dimineața până la ora 18.00. La acestea se adaugă spălatul și jucatul zilnic cu un copil de 3 ani. Pare că această perioadă îl predispune pe Andrei redescoperirea și reconștientizarea importanței fundamentale pe care o ocupă persoana oricărui om și a frumuseții care stă în spatele aparențelor mizere. Întâlnirea profundă cu oamenii îl motivează în implicare și inițiativă, lăsându-i puțin

timp la dispoziție pentru sine. Se alimentează cum poate, la nivel spiritual, îndeosebi prin meditarea evangheliei zilei timpul rugăciunii comunitare din fiecare dimineață, cuvânt mai apoi celebrat la Sfânta Liturghie împreună cu cei din satul Hosman. Cornel simte și el același vânt al slujirii în acest mediu defavorizat, la Hosman. Pare edificat de spiritul de dăruire al

părintelui Georg și al celorlalți oameni implicați în proiect precum și de calitățile muzicale ale multora dintre beneficiari. Pe de altă parte, este și el marcat

de mizeria pe care a întâlnit-o, ca și de limbajul trivial al unora dintre localnici. Slujirea lui este aceea de a se ocupa cu pruncii dintr-o familie cu 11 copii, cu care face lecții, se joacă, dansează, cântă, fac curat în casă și prin sat. Pe lângă aceasta se

ocupă și de curățenia în biserica romano-catolică. Este entuziasmat de faptul că, la Sfânta Liturghie, are posibilitatea să împărtășească din reflecțiile sale despre evanghelia zilei. În ciuda ambientului în care este pus să lucreze, notează cu prospețime: „după această perioadă petrecută în Hosman mă simt plin de viață și minunat, și-i mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru tot ce face prin mine.”

Amândoi au resimțit că, în ciuda „postului liturgic” de o săptămână, timp în care părintele Georg și Ruth au fost la Roma în audiență la Sfântul Părinte, bucuria reîntâlnirii cu Isus din Euharistie a fost sporită de dorul resimțit în absență.

Atât din cele scrise de Andrei și Cornel, cât și din convorbirile telefonice cu ei, reiese că este un timp formativ pentru amândoi, fiind provocați să facă descoperiri noi despre ei și despre lume și viață. Contactul cu viața acestor oameni marginalizați este mereu o provocare adresată mentalității noastre iubitoare de siguranță și aparență, o provocare adresată de vitalitatea oamenilor săraci plictiselii generate de societatea de consum. În plus, tinerii oboșiți de muncă sunt întotdeauna frumoși.

Pr. Iulian Budău SJ